

was chaos in mijn hoofd en ik snapte niet wat er gebeurde.

Moeizaam draaide ik me om in het ziekenhuisbed. Zagen ze me? Ik voelde ogen in mijn rug branden. Met een ruk zat ik overeind. Het moest nu maar eens afgelopen zijn! Wat wilden ze van me? Ik keek opzij. Niemand. Had ik weer gedroomd?

Ik begreep nauwelijks waar de dokter het over had, de helft van de woorden die uit zijn mond kwamen had ik nog nooit gehoord. Maar ik luisterde gefascineerd naar zijn stem, want zijn handen leken te vertellen over een levendig avontuur, in Afrika wellicht. Oh, wat leek me dat geweldig. Als ik zijn gebarentaal goed begreep, was er een aapje uit de boom gevallen en naar beneden gegleden langs de nek van een giraffe: als een glijbaan! Het was zo spannend... oeh, daar toeterde een olifant. Van schrik schoot ik in de lach.

De dokter keek even opzij, liet zijn handen onder de tafel verdwijnen en zei toen: "Ga jij maar even naar de speelkamer."

Ik keek even naar mijn moeder, had ik wat fout gedaan? Maar mijn moeder gaf me een rare glimlach. Ze knikte even goedkeurend, ik stond op en liep de kamer uit. Ik had het me eerder niet afgevraagd, maar nu was ik toch wel benieuwd waar 'de speelkamer' eigenlijk was.

Plotseling voelde ik een hand op mijn schouder. Toen ik me omdraaide stond er een zuster voor me. "Hallo daar, wie ben jij?" vroeg ze met een bezorgde glimlach.

Ik keek naar de grond maar voor dat ik kon antwoorden voelde ik het kriebelen achter mijn oor. Het was er al een tijdje... Ik wist nooit zeker wanneer het ophield maar het leek nu te gebeuren.

"Oh nee, niet weer..." mompelde ik zacht. In mijn hoofd krijste ik van angst. Ik ging even op de grond zitten met mijn rug tegen de muur en liet het kippenvel wegtrekken.

“Gaat het wel?” vroeg de zuster overbezorgd terwijl ze naast me door de knieën ging.

Ik knikte maar gewoon van ja, ook al moet ik angst uitgestraald hebben. Toch, de tranen die ik over mijn wangen voelde rollen waren niet van angst of paniek, maar van woede en frustratie. Hete tranen. Zo bang en voor wat eigenlijk? Er was helemaal niets, waarom was ik zo bang?

“Och, meisje toch...” zei de zuster meelevend.

Medelijden. Aandacht. Dat had ik nou nét niet nodig. Ik verlangde meer dan ooit naar mijn moeder. Op schoot zitten. Een vertrouwde arm om me heen. Geen zorgen maar liefde. Maar meer nog de zekerheid van dat er niets achter me was. Niets engs, niets, niemand en zeker geen monster. Alleen mamma. Ik en mamma, verder niets.

Voor ik het door had, prevelde ik zachtjes: “Mamma...”

“Zal ik mamma voor je halen?” vroeg ze zoet-zacht.

Nee, toch niet. Meewarig schudde ik mijn hoofd.

“Kan ik wat anders voor je doen?” vroeg ze nu en ik staarde haar even aan. Klonk er iets van verwijt door in de stem van die ‘aardige’ zuster?

Weer schudde ik mijn hoofd. “Nee hoor, het gaat wel,” zei ik uiteindelijk.

De zuster stond op, gaf me iets wat leek op een schouderklopje en liep weg. Nog een tijdje bleef ik voor me uit staren. Even verderop stond tegen de muur een fietsje geparkeerd. Ik kwam overeind en liep er heen. Wat kon ik ook anders doen dan op zoek gaan naar de speelkamer?

Langzaam reed ik op het piepende, krakende fietsje de hoekige balie om. Net toen ik de gang in reed stond alles opeens op zijn kop en de gang leek eindeloos door te lopen. Ik hield op met trappen en liet de

fiets zelf rollen, uitvieren. Alle controle was ik nu toch kwijt. De fiets was klaar en stond stil. Daar. Die mannen. Die zakken. Geld. Stelen... Met de ogen die in mijn achterhoofd verschenen, wist ik dat achter mij wat gebeurde. Iets verkeerds, iets fouts en stouts. Iets wat ik niet hoorde te zien. Niet mocht zien. Niet wilde zien. Mijn ogen rolden.

Niet alleen leek de gang opeens eindeloos lang, maar ook veel smaller en de muren bleven bewegen...steeds krappier en smaller, lager en nauwer: straks zou alles instorten! Mijn hart bonsde in mijn keel, in mijn buik en weer terug in mijn keel. Het echode in mijn hoofd. Boem, boem, nauwer en nauwer, zo benauwd! Ik perste mijn lippen op elkaar om niet te gillen of huilen. Ik zag Pierre staan aan het einde van de gang, hij leek het enige wat in tact gebleven was. Helder en zuiver, als een veilige haven. "Kom," hoorde ik hem zeggen. "Het is niet erg dat je bang bent," Wat rare of angstige geluiden ontsnapte toch uit mijn keel. "Het is gauw voorbij, dat beloof ik: tel tot tien."

Ik begon met tellen. Terwijl Pierre naar me toe liep, draaide de gang zich weer om. Ik moest hier weg. Trappen dan maar.

"Alles kits?" vroeg een zuster. Zonder te reageren op de vriendelijke hand op mijn schouder en de aardige stem racete ik weg op het te kleine fietsje, zo goed en kwaad als dat kon.

Mijn vader schrok van de warmte die ik uitstraalde en legde een hand op mijn voorhoofd. "Je wordt toch niet ziek, hè?" Hij klonk bezorgd.

"Nee," was het korte antwoord. Een kille stilte volgde.

"Luister eens..." begon mijn vader voorzichtig.

Ik keek op. "Wat is er?" vroeg ik angstig.

"Over twee dagen heb jij een onderzoek..."

"Oh," antwoordde ik droog. Overmorgen leek nog zo ver weg.